

peegli ausa kuüingasale andeks, et suur emand armolifult mind waest mele tulletaks. Niinetub asju olin ütsford wana laddunud issa tagga warrast sallamahiti käppanud. Wägga kunstlikud tööd. Miño abbikasa watas saggedast iggatsedes kalli asjade peale; tõusis mittoford sellepärast sõna wahheldamist ja jäggelemist majjas, siiski ei raatsind ma kallist warra Ermelinakesele anda. Sõlle ja peegli läkitasin lahkest süddamest kuüingliko emandale, kes ikka miño wasto armoline olli olnud.

„Lühhidelt tahhan siin sõllest räkida. Sesiñane sõlg ei olnud õbbedast, waid ühhe ellaja luust tehtud, mis kallimaks arwatakse kui kulda. Se imeline ellajas ellab süggawal India maal, temal on teña kirju nahk ja wägga magguš ais, mis lõik lomad rõemsaks ja aiged terweks teeb. — Surreb ellajas, siis lähheb magguš ais luie sisse, kust ta ial ärra ei lau. Luust kunstlikult nikfertatud sõlg paistis läbbi kui klaas, ilgas elledamast kui õbbe, walgemast kui lumi ja aises illusamast kui Maarjaroohi. Sõlle wäljapole külle peale ollid leñud pildi; kujukud nikferdatud, kujukude wahhel jooksid kuldwirud, sõrwad siñised ja puñased. Keskpaika olli wägga teñast ülestehatud, kuida ennemuiste Kallewi poeg Koewa jöel wähhil olli ja kolm raudride mehhed temale wõersi tullid. Kallewi poeg istus kassi pösañil kaldal, üks juurtega tükis maast ülestistud luust olli sõdi wardaks, ja obbune sõdiks warda otsas. Raudride mehhed tahtsid Kallewi poega endale

abbimehheks palgata. Kallewi poeg ütles: Eñsitleks peame rammo katsuma, kas kolko sünnime? Ma ei wiitsi teie lõhhetumate pärrast ülestõusta. Tõm make mo sõda warras jöest wälja, et nähha saan, kas wähfesi külles on? Raudmehhed ei jõudnud warrast ligutada. Kallewi poeg käsks neid liggemale astuda; tõstis neid siis kolmekeste oma pahhema kae pihhule, wõttis parrema kae sõrmedega eñsime se raudmehhe niudest kinni ja wiiskas kät rab bades tedda mahha, et mehhise rinnuni ma sisse wauš; teine wauš suni, agga kolmandamale oli nisugguse matsu annud, et raudmees kaks silda ma alla wauš, ja auk weel täñapawani Koewa jõe kaldal nähtawal on. Seal ei ussaldanud teddagi piksemalt Kallewi poega kaua affata sobbima. Sedda, mis sõñaga täielikult ei jõua ärraselletada, olli pildi kombel illusast sõlle peale tehtud, ja kirri pildi ümber aitas luggu tähhentada.

„Kuulgem siis weel lühhidelt kalli peegli luggu! Klasi affemel olli üks wägga selge illus kiwi, mis Krüstalliks kutsutakse. Sesiñane peegli klaas olli ni selge, et mitme pennikoorma pealt lõik senna sisse paistis, olgo päwal ehk õsel. Tah ellajate salla mõttedki wõis offaw silm peegli klasis ärranähha. Luhtus wataja näo peal middagi wigga ehk kae tippufest silma peal, lõik laddus peegliše wadates ärra. Peegli raam olli ühhest puust tehtud, mis Tarto ja Turgi ma rajja tagga kaswab, ja kuhhu ial ei tõuku egga jahho koi sisse ei tulle.